

«ZEC NA TAVANU» kratke priče

«Meandar», Zagreb 1996.

Marina Šur-Puhlovski

STO MI SE DOGODILO ?

Kad sam imala po prilici deset godina dogodilo mi se nešto što mi je izgledalo toliko strašnim da sam sama sebi naredila da to što mi se dogodilo moram zaboraviti...

Zapravo, najviše sam se bojala da ću to što mi se dogodilo ispričati majci...Majci, naime, nisam nikada ništa skrivala, a kad bih što i sakrila osjećala bih se pred njom tako dugo krivom dok joj najzad ne bi povjerala to što sam joj prešutjela...No ono što mi se dogodilo činilo mi toliko sramotnim da to nisam mogla ispričati ni majci, odnosno - baš sam njoj to najmanje mogla ispričati. Bilo je to nešto i previše loše.

Tako sam bila dvostruko kriva - prvo, jer sam dozvolila da mi se dogodi što mi se dogodilo, zatim, jer sam to što mi se dogodilo namjerno sakrila pred majkom. Jedino što sam mogla učiniti bilo je da zaboravim što mi se dogodilo: time bi se riješila ne samo sjećanja na taj događaj, nego više ne bih bila kriva ni pred majkom...

Stoga sam sama sebi naložila da moram zaboraviti to što mi se dogodilo.

I uspjela sam zaboraviti.

Posljednje čega sam se u vezi toga kasnije mogla sjetiti jest da je zaboravljanje bilo bolno, da mi se sjećanje na taj događaj sve življe nametalo što sam se usrdnije trudila zaboraviti...

Potom je sve nestalo u zaboravu: i ono što mi se dogodilo, i moja krivnja pred majkom i trud da zaboravim što mi se dogodilo...Konačno se više nisam sjećala ničega.

Jednog dana, kao odrasla, bez ikakvog povoda, iznenada sam se sjetila da mi se kao djevojčici od nekih deset godina nešto dogodilo, da mi je to što se dogodilo izgledalo strašno, da sam se bojala da ću - povjerim li to majci - izgubiti njenu ljubav, da sam se zbog toga što sam to majci zatajila pred njom osjećala krivom, i da sam se dugo trudila zaboraviti to što mi se dogodilo...

Također sam se sjetila da sam u tome uspjela...

U to sam vrijeme već znala da stvari treba sakrivati.

Iza mene bile su godine i godine sakrivanja zbog čega samu sebe više nisam pozivala na odgovornost.

Više nije bilo majke pred kojom bih se osjećala krivom.

Mogla sam se mirno sjetiti toga što mi se dogodilo, mogla sam podnijeti sve što mi se ikad dogodilo: svoj sam život već nosila izložen na licu.

Onda sam s nelagodom otkrila da se sjećam samo svog zaborava, da se sjećam da sam si naredila da nešto moram zaboraviti - ali da se ne sjećam što sam to uspjela zaboraviti.

Nisam se mogla sjetiti što mi se to jednom dogodilo!

Kad sam to što mi se dogodilo uspjela zaboraviti, uspjela sam potpuno; to je za mene bilo izgubljeno zauvijek; nije bilo načina da se sada toga sjetim...

No da li sam baš to htjela kad sam se trudila zaboraviti što mi se dogodilo?

«ZEC NA TAVANU»
kratke priče

«Meandar», Zagreb 1996.

Marina Šur-Puhlovski

Valjda sam tada ipak računala s tim da ću se toga jednog dana ipak moći sjetiti? Ta to što mi se dogodilo bilo je moje - makar i sramotno! Toga sam se naprosto morala sjetiti! Ako to ne mogu znači da mi nije samo majka bila stranac - ja sam bila i strancem sama sebi....

Uzgojila sam u sebi biće koje nisam bila ja!

To biće je znalo što mi se dogodilo, ali nije htjelo sa mnom podijeliti to znanje! Ono je to znanje zauvijek od mene otuđilo. To biće me je ostavilo da živim u zaboravu...

Što, međutim, ako je to što mi se dogodilo za mene bilo nešto važno, nešto preko čega bih se mogla osjetiti potpunom? Što ako se u zaboravljenom skrivao moj spas?

Koliko mi je toga to biće još sakrilo?

Živjelo je u meni, jelo moju hranu. Koristilo je moje oči, usta, želudac, živjelo moj zaboravljeni život. Prevarilo me još dok sam bila djevojčica, kad je dio kojeg sam mu povjerila, zauvijek prisvojilo za sebe; kad je mene isključilo iz tog znanja...

Bilo je to biće ne sjećanja, nego zaborava - biće koje je sve htjelo odvući u zaborav...I jednom kada sve zaista privuče zaboravu, to će me biće odbaciti, kao zmija kožu...Nastavit će živjeti i kad od mene više ništa ne preostane, kad zaborav potpuno zamijeni izvjesnost...

Samo sada nisam mogla sama sebi narediti da moram zaboraviti kako mi je nešto oduzeto. Morala sam ostati živjeti sa znanjem da sam najvažnije možda zaboravila i da mi to najvažnije više neće vratiti ni smrt...